

og Børn havde søgt Tilflugt for Askeregnen og fandt Døden; medens man udenfor i Haven fandt Husherren, aabenbart, med Nøglerne og en Slave belæsset med Penge og Værdisager, de havde villet redde bort. – Og her sætter vi os til Hvile paa Skrænten for Enden af Gravenes Gade, – nu stille og uddød, ligesom i Dvale i Solvarmen: et grønt Firben smutter over en Stenflise som det eneste levende Liv, der er tilbage i Pompeji. Her passer kun daarlig det klassiske, afklarede Billede hos Horats og andre af Livet som et Gæstebud, man skal forlade tilfreds og mættet og uden Beklagelse – hverken tørstig eller beruset, – den ene en lille Stund før, den anden lidt senere. Men her maatte jo alle afsted paa een Gang, unge og gamle, at mødes i Skyggeriget med dem, der allerede hvilede i Gravgaden.

En Kranseplads ved Krematorium. Af Kirkegaardsinspekt. O. Raahauge-Askegaard.

Medens det ved en almindelig Jordfæstelse er ganske naturligt, at Kranse, Buketter o. lign. efter at have smykket Kirke eller Kapel bruges til Udsmykning af Gravstedet, bliver Forholdet noget andet ved en Ligbrænding. I de fleste Tilfælde vil der hengaa et Par Dage, før Urnen kan udleveres til Nedgravning. Hvad skal man gøre ved Kransene i Mellemtiden? Selv om de Paarørende allerede har købt et lille Urnegravsted eller en Urneplads i et Kolumbarium, vil der jo alligevel kun blive Plads til ganske faa af Kransene.

Ved Ligbrænding vil Kransenes Mission med andre Ord i Hovedsagen være endt samtidig med Bisætteshøjtideligheden. Det er en forstemmende Tanke, – ikke alene vil den være det for Giverne, men ogsaa for de Paarørende, som i mange Tilfælde først Dagen efter Bisættelsen har Ro til at gennemgaa de mange Blomsterhilsener,

der er sendt den Afdøde; endelig er det rent gartnerisk set utiltalende, at saa meget smukt Blomsterarbejde kun faar Lov til at virke efter sin Bestemmelse i den korte Tid i Kirke eller Kapel.

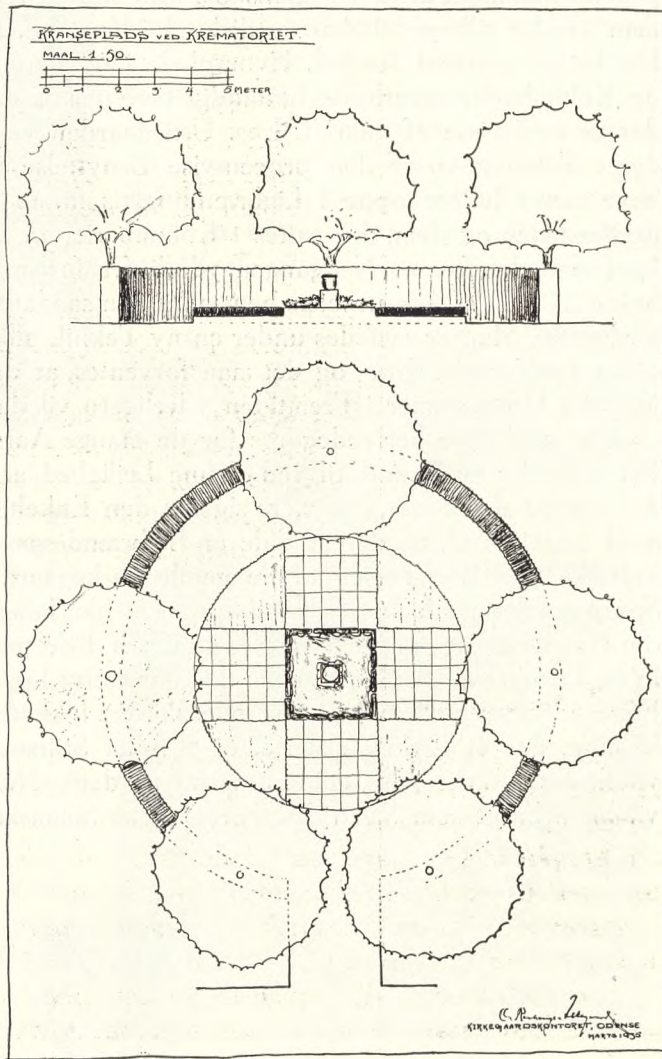
Det forekommer mig derfor at være en ret vigtig gartnerisk Opgave at finde en Form, der gør det muligt at bevare den gamle smukke Begravelseskik med de mange Blomsterhilsener ogsaa for Ligbrændingernes Vedkommende, fremfor at ty til Metoder, der gør Anvendelsen af Blomster ringere.

Med dette for Øje har jeg foreslaet Odense Kommunes Kirkegaardsudvalg at indrette en Kranseplads i Tilslutning til Odense Krematorium, – en Plads, hvor Kranse efter en Bisættelse til Krematoriet, kunde henlægges indtil de visnede, og hvor de Paarørende i Dagene efter Bisættelsen kunde gaa og pusle med Blomsterne omtrent som paa et Gravsted. – Omtrent som paa et Gravsted, ja, for det kan selvfølgelig aldrig blive det samme og det vil ogsaa i allerhøjeste Grad være forkert at have et camoufleret Gravsted. Det gælder derfor om at understrege Pladsens Karakter som Kranseplads – Æresplads – eller Mindeplads om man vil – men absolut undgaa at give den Karakteren af Begravelsesplads. Det skal være en Plads, hvor Blomsterhilsnerne i nogle Dage kan ligge og virke som en Hyldest til den Afdøde, uden at man paa nogen Maade maa faa Indtrykket af, at det er selve Gravpladsen, man staar ved.

Det vil vistnok nogenlunde fremgaa af Tegningen, hvorledes jeg har tænkt mig Opgaven løst: et rundt Rum omgivet af høje Hække og med et Midterparti med fire flisebelagte Pladser adskilte ved en lav Taxplantning. I Centrum tænkes opstillet en Urne, – eller muligvis et andet Skulpturarbejde, der kan understrege Stedets Karakter.

Kransene skulde saa henlægges paa Fliserne og der vil altsaa være Mulighed for at have fire Hold Kranse paa Pladsen.

For at skaffe passende Skygge over Pladsen er der i Hækkene tænkt indplantet Allétræer.

41. O. Raahauge-Askegaard: Kranseplads ved Krematorium.